

JODI THOMAS

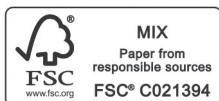
Een tweede kans in

RANSOM

CANYON

Vertaling Jolanda te Lindert

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2016 Jodi Koumalats

Oorspronkelijke titel: *Rustler's Moon*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Jolanda te Lindert

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © AdobeStock

Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1781 5

ISBN 978 94 027 7522 8 (e-book)

NUR 302

Eerste druk juni 2025

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Anna Maria Island, Florida
September

Angela Harold zat in het rommelige kantoor van haar vader, nog steeds in de zwarte jurk die ze op zijn begrafenis had gedragen. Ze staaarde naar de ingelijste foto op zijn bureau, de foto die ze hem had gegeven toen ze zeven was. Hun eerste vistochtje. Hij glimlachte, de zon weerkaatste op zijn bril, en zij stond naast hem met een vis die half zo groot was als zij.

Ze zou deze herinnering altijd met zich meedragen. Deze ene foto symboliseerde de tijd voor de neergang. Voor Florida. Voor haar moeders ziekte. Voordat haar vader vanbinnen wegteerde. Voordat ze zich gevangen voelde in haar leven.

Nu pas smolten de tralies die haar gevangen hadden gehouden als suiker in de regen. Angela zou zich nu vrij moeten voelen, maar ze was bang. Ze voelde zich net een vogel in een kooi die naar het openstaande deurtje keek: bang om weg te vliegen, bang om te blijven.

De politie had haar op de avond waarop ze zijn lichaam vonden verteld dat hij was aangevallen toen hij zijn kantoor verliet. Zijn dood was niet veroorzaakt door de toegediende klappen of door de gapende hoofdwond, maar doordat zijn hart niet sterk

genoeg was geweest om de aanval te overleven. Benjamin Harolds hart was misschien nog maar drie dagen geleden gestopt met kloppen, maar hij was jaren geleden al opgehouden met leven, na de zoveelste niet-verwezenlijkte droom.

‘Wie vermoordt op zondagavond nou een boekhouder?’ vroeg Angela fluisterend aan de glimlachende man op de foto. De antiekwinkel was die dag gesloten geweest, maar haar vader had gezegd dat hij de boekhouding wilde bijwerken. Zijn moordeenaar had niet meer dan een paar honderd dollar uit zijn portefeuille kunnen halen. Van zijn zwakke hart kon diegene niet op de hoogte zijn geweest.

Nieuwsgierig opende Angela het grootboek. De laatste aantekening was de overschrijving van de bankrekening van de antiekwinkel naar een nummerrekening.

Toen Angela zeven was, verhuisden ze naar Florida en sindsdien deed haar vader de boekhouding van het bedrijf van zijn broer. Haar vader was de enige aan wie oom Anthony, de eigenaar van het miljoenenbedrijf, de boekhouding had toevertrouwd. Anthony was weliswaar de hoogste baas van het antiekbedrijf, maar zijn broer had hem het geld geleend om het bedrijf op te richten.

Angela dacht aan hun familiegeschiedenis. Haar vader had zijn jongere broer niet alleen vijftigduizend dollar geleend, maar ook de halsketting die hij had geërfd, zodat zijn broer die in zijn winkel tentoon kon stellen. De halsketting was van onschatbare waarde en al generaties in het bezit van de familie: een antieke Griekse munt in een zetting van goud en diamanten. Angela's grootouders hadden in hun testament bepaald dat de ketting altijd naar de oudste zoon moest gaan en nooit voor winst mocht worden verkocht.

Eerst was die halsketting het enige waardevolle sieraad geweest te midden van de antiekwinkel vol verder twijfelachtige stukken.

In ruil voor de lening en voor het feit dat hij de halsketting tentoon mocht stellen, ging Anthony ermee akkoord dat zijn broer de rest van zijn leven zijn boekhouder zou zijn. Angela's vader was toen in de dertig, hij was al zeker zes banen kwijtgeraakt en was op zijn laatste werkplek gewond geraakt. Daarom was dat aanbod natuurlijk te goed om af te slaan, al hadden de broers eigenlijk nooit een nauwe band gehad.

Haar vader had echter genoeg gekregen van de dubieuze praktijken van zijn broer, al was het bedrijf succesvol en opende zijn broer langs de hele oostkust nieuwe winkels. Van de behaalde winst wilde haar vader geen cent hebben; hij accepteerde alleen zijn salaris, terwijl zijn broer rijk werd van de verkoop van vroegkoloniaal antiek dat per boot uit China kwam.

Angela wist dat haar vader jaren geleden al ontslag zou hebben genomen als haar moeder niet ziek was geweest. Een traag voortschrijdende kanker had haar lichaam vernietigd. Eerst waren ze, in de korte perioden waarin ze zich goed voelde, de strijd tegen de tumoren aangegaan met operaties en behandelingen, maar uiteindelijk was ze te zwak geweest om te blijven vechten. Angela was toen een tiener, maar ze bleef altijd aan haar moeders zijde, waardoor ze afspraakjes en logeerpartijtjes misliep.

Dit kleine kantoor werd een paar uur per dag haar vaders toevluchtsoord, waarin hij kon ontsnappen aan de constante realiteit van de ziekte van zijn vrouw. Angela nam na haar studie een baan aan bij een plaatselijk museum en ging weer bij haar ouders wonen. Haar moeder had toen al 24/7 hulp nodig, en Angela en haar vader verdeelden de nachtdienst.

Nadat haar moeder thuis vredig in haar slaap was overleden, kreeg Angela het gevoel dat ze haar vader ook was verloren. Binnen een paar weken werkte hij zes, soms zeven dagen per week in zijn kantoor, meestal tot laat in de avond. Eerst dacht ze dat hij gewoon

een achterstand moest wegwerken, maar uiteindelijk begreep ze dat hij zich verstopte en elke dag een beetje minder leefde.

‘Er klopt iets niet,’ mompelde hij soms als hij ’s avonds laat thuiskwam. Hij zei regelmatig dat hij zich zorgen maakte over de financiële administratie van het bedrijf. Hij glimlachte toen ze een keer vroeg of hij daar met Anthony over had gepraat en zei dat ze zich geen zorgen hoefde te maken en dat zijn broer niets over problemen wilde horen.

Angela keek weer naar de foto van hun vistochtje en dacht aan zijn zorgen over de financiële administratie. Ze wilde dat ze hem had kunnen helpen. ‘Ik hou van je, papa,’ fluisterde ze tegen zijn foto.

Een beetje gedachteloos draaide ze de lijst om, omdat ze wilde controleren of het briefje dat ze achter de foto had verstopt er nog in zat. Op dat briefje had ze hem verteld hoeveel ze van hem hield. Toen de lijst open was, viel er een stukje papier uit. Ze herkende haar handschrift en alle hartjes die ze rondom de tekst had getekend.

Ze glimlachte, trok het briefje eruit en zag dat iemand iets op de achterkant had geschreven, samen met een datum. Drie dagen geleden. *De dag waarop hij stierf.* Er stond: ‘Aan mijn engel, je moet hier weggaan.’ Drie woorden waren in hoofdletters geschreven: ‘REN – VLUCHT – VERDWIJN. Je leven hangt ervan af. Vertrouw nie...’

Hij had de zin niet afgemaakt. Iets had hem daar kennelijk van weerhouden. Misschien was hij afgeleid door een geluid in de steeg. In gedachten zag ze dat hij het onafgemaakte briefje snel in de lijst stopte en daarna op onderzoek uitging.

Een tijdje keek ze afwisselend naar de foto, naar het briefje en naar het grootboek. Florida was haar thuis. Waarom zou hij zeggen dat ze moest vluchten?

Hij moest hebben geweten dat hij in gevaar verkeerde. De politie had gezegd dat de lijn naar de vaste telefoon in zijn kantoor was doorgeknipt, maar zijn aanvaller had niet kunnen weten dat hij zijn mobiele telefoon die avond thuis had gelaten, wat zijn gewoonte was. En zelfs al had haar vader geweten dat hij in gevaar verkeerde, waarom zei hij dan tegen háár dat ze ervandoor moest gaan?

Er ging een koude rilling door haar heen. Haar vader had het briefje verstoppt omdat hij bang was dat iemand het zou vinden – iemand anders dan zij.

Ze dacht aan gesprekken die ze de afgelopen weken hadden gevoerd. Hij had voorgesteld dat ze zou solliciteren als curator bij een museum in Texas. Hij had de vacature op internet gezien, geprint en op het memobord in de keuken geprikt om haar eraan te herinneren. Hij had gezegd dat het goed zou zijn om weg te gaan. Hij was thuisgekomen met een kleine caravan die hij ergens had gekocht en vervolgens in de garage had gezet, die al vol stond met andere nutteloze rommel. Hij had al zijn aandelen op haar overgeschreven met als argument dat hij geen tijd meer had om daar aandacht aan te besteden.

Misschien had hij niet echt gedacht dat hij zou worden overvallen, maar was hij bang geweest dat zijn hart ermee zou stoppen. Of had hij wel gedacht dat iemand hem iets wilde aandoen? Nu, achteraf gezien, vroeg ze zich af of hij had gewild dat ze naar Florida ging zodat hij dat ook kon doen. Maar waarom? Hij had een baan voor de rest van zijn leven. En hoewel oom Anthony zich bezighield met louche praktijken, zou hij zijn eigen broer nooit iets aandoen.

Angela had altijd aangenomen dat haar vader zo was veranderd door zijn verdriet om haar moeder, maar daar begon ze nu toch aan te twijfelen. Haar enorm georganiseerde vader moest een plan hebben gehad, maar wat voor plan dan?

Langzaam begon ze het antwoord te zien. Niet op de foto of op zijn berichtje aan haar, maar in het grootboek. De nummerrekening waar haar vader het geld naar had overgemaakt was háár bankrekening en het bedrag was exáct het bedrag dat hij zijn broer jaren geleden had geleend. Hij had niet eens de rente in rekening gebracht waar hij recht op had.

Haar vader was zelf misschien nooit in staat geweest om Florida te verlaten, maar hij had gezegd dat zij dat wel moest doen én hij had ervoor gezorgd dat ze het geld had om dat te kunnen doen.

Nee, hij had het niet gezegd, maar geëist – zelfs vanuit zijn graf.

Angela stond op, schoof het briefje weer achter de foto, stopte de fotolijst en het grootboek in haar tas en verliet haar vaders kantoor.

Hoe zou ze kunnen verdwijnen? Iedereen die ze kende woonde in Florida, hoewel dat er niet veel waren. Tijdens haar studie had ze wel een paar baantjes gehad, maar ze had altijd in haar eentje in de catacomben van een museum gewerkt. Ze had geen echte vrienden naar wie ze toe kon, en alle familieleden die ze nog had hoorden bij haar oom Anthony. Zelfs tijdens de begrafenis had iedereen haar behandeld alsof ze dachten dat ze, nu haar vader dood was, misschien zou proberen om een deel van de Harold Antiques Company op te eisen.

Ze had antwoorden nodig en kon zich niet voorstellen dat ze zou vertrekken voordat ze die had. Ze zou er morgen mee beginnen. Ze was misschien geen echte vechter, maar wilde morgenochtend meteen met haar zoektocht beginnen. Zodra ze de antwoorden had op de vraag waarom haar vader zo'n vreemd briefje voor haar had achtergelaten, zou ze zijn advies opvolgen en verdwijnen. Hier was niets meer voor haar: haar familieleden zouden haar niet missen, haar baan was nog maar een parttime-

baan en sinds ze na haar afstuderen terug was gekomen, had ze geen tijd gehad om zelfs maar één vriendschap op te bouwen.

Ze huilde nog steeds toen ze naar bed ging in de kleine kamer die het grootste deel van haar leven haar kamer was geweest. Ze kon haar vader bijna in de deuropening zien staan en hem horen fluisteren: ‘Welterusten, lieve kind. Moge de engelen vannacht over je waken.’

Hij had nooit met haar gepraat over zaken die belangrijker waren dan wat ze die avond zouden eten, maar ze had nooit getwijfeld aan zijn liefde voor haar. Zelfs op de dag waarop hij stierf, had hij aan haar gedacht.

‘Welterusten,’ fluisterde ze, alsof hij nog steeds in de deuropening stond.

Kort na zonsopgang verliet Angela haar kamer in het strandhuis van haar ouders en ging naar de keuken.

Haar tante zat met een kop koffie aan de eettafel, bijna alsof ze op Angela wachtte, en had de post van de afgelopen drie dagen open gemaakt en, alsof het onbelangrijk was, over de tafel verspreid.

Crystal Harold was oom Anthony’s derde vrouw. Ze was nooit behulpzaam, nooit vriendelijk en nooit zorgzaam geweest. Als Crystal op Anna Maria Island was, moest oom Anthony haar hebben gestuurd.

Ze had natuurlijk een sleutel, hoewel ze zelden op bezoek kwam. Het huis en de auto waar haar vader in reed waren allemaal eigendom van Harold Antiques. Dat was gewoon nóg een manier waarop Anthony Angela’s vader aan het bedrijf bond.

‘Waar was je, lieverd?’ vroeg haar tante met haar kille stem. ‘Ik dacht dat je gisteren meteen na de begrafenis thuis zou komen. Ik zat hier op je te wachten en ben pas vertrokken toen het al donker was.’

‘Ik heb gewoon wat rondgereden,’ zei Angela behoedzaam. Ze dacht aan de waarschuwing van haar vader: *Vertrouw niemand.*

‘Nou ja, ik kwam je vertellen dat je hier zo lang kunt blijven als je wilt. Het huis is eigendom van het bedrijf, net als de meeste meubels, maar je oom en ik willen dat je weet dat je hoe dan ook nog steeds familie bent. Na een maand moet je natuurlijk huur gaan betalen, en de auto van je vader is al opgehaald. Ik weet zeker dat je met je graad in museumstudies wel een baan zult vinden. Misschien niet in een museum, zoals je wilde...’ Ze bekeek Angela van top tot teen en zei: ‘Hoewel het runnen van een museumwinkel echt iets voor jou is. Dat soort mensen maakt het niet uit hoe je je kleedt of dat je ontzettend verlegen bent. Museumbezoekers verwáchten dat het personeel daar een beetje bijzonder of vreemd is.’ Crystal tikte met haar lange nagels tegen haar kopje. ‘Zelf heb ik nooit het nut van musea of kunstgaleries ingezien. Wie wil naar dingen kijken die je niet kunt kopen? Anthony heeft vast heel vaak tegen je vader gezegd dat hij ervoor moest zorgen dat je een studierichting koos waar je iets mee kunt, zoals accountancy. Dan had je je vaders rol bij ons kunnen overnemen.’ Ze kuchte alsof ze een lachje wilde verhullen. ‘Maar goed... Vandaag had dat überhaupt niet gekund, want iemand heeft vanochtend vroeg de ramen van het boekhoudkantoor ingeslagen. Overall liggen natte papieren. Het is dat ik niet in spoken geloof, anders zou ik denken dat je vader nog een keer was teruggekomen.’

Angela schudde haar hoofd. Ze geloofde niet in spoken en zelfs als ze dat wel deed, was dat kantoor echt de laatste plaats waar haar vader naar terug zou gaan.

‘Je zou kunnen trouwen, Angela.’ Crystals gedachten maakten een nieuwe sprong. ‘Je bent er knap genoeg voor, op een alle-daagse manier dan.’

‘Jeetje, bedankt!’ Angela wist allang dat zij niet voldeed aan Crystals ideale beeld van een huwelijkskandidaat: lang, blond en zongebruind. Haar tante had zelfs een keer gezegd dat ze haar rode haar moest afscheren en een pruik moest gaan dragen. Ze had Angela een keer een jaarvoorraad zelfbruiner cadeau gedaan met de woorden: ‘Elk beetje kan misschien helpen.’ Crystal had Angela altijd behandeld alsof ze medelijden met haar had.

‘Het is jouw schuld niet, Angela. Niet iedereen kan gezegend zijn met schoonheid. Maar je bent slim. Er móét een man in Florida rondlopen die daarop kickt.’ Crystal dronk haar koffie op alsof ze wachtte tot Angela haar bedankte.

‘Ik wil graag alleen zijn, dat begrijp je vast wel.’ Angela was helemaal niet in voor een make-over. ‘Mijn wereld staat op z’n kop.’

‘Natuurlijk, lieverd,’ zei haar tante luchtig en zonder ook maar één woord van troost. ‘We spreken elkaar nog wel, over een paar dagen.’

Angela zag dat de kat van haar ouders tegen Crystals zwarte lange broek schuurde.

Haar tante trok haar heen snel opzij en keek naar de kat. ‘Nu je beide ouders zijn overleden, doe je die lelijke kat zeker weg. Ik zei al tegen je vader dat dat ding de meubels kan beschadigen, maar dat leek hem niets te kunnen schelen.’

‘Natuurlijk,’ zei Angela. ‘Ik breng Doc Holliday morgen wel naar het asiel.’

Haar tante knikte alsof ze de eerste van vele discussies had gewonnen. ‘Domme naam voor een kat, Angela, maar ik heb jullie kant van de familie Harold nooit begrepen. Je vader en Anthony scheelden tien jaar, maar ik zweer je dat hun achternaam het enige was dat ze gemeen hadden.’

“‘Jullie kant van de familie’ bestaat niet meer. Ik ben het, alleen ik,’ zei Angela.

Zodra Crystal het huis had verlaten, deed Angela de deur dicht van wat tot dan toe haar leven was geweest.

Anthony en Crystal wisten dat haar vader altijd tot diep in de avond werkte. Ze wisten dat hij een slecht hart had. Ze wisten zelfs dat hij, sinds de dood van zijn vrouw, zijn mobieltje nooit meenam als hij 's avonds ging werken.

Angela schudde haar hoofd. Dit was belachelijk. Misschien had haar vader dat briefje alleen maar voor haar achtergelaten om te voorkomen dat ze gek werd van Crystal en Anthony.

Nu pas realiseerde ze zich dat hij nog meer dingen had gedaan als voorbereiding op zijn vertrek. De stapels lege dozen in de bijkeuken. Minstens tien biljetten van honderd dollar in het badkamerkastje, achter de medicijnpotjes van haar moeder.

Ze begon de post uit te zoeken die over de eettafel verspreid lag. Opeens viel haar blik op een wegenkaart die onder verschillende papieren had gelegen. Op de kaart had iemand met een rode pen een route getekend vanuit Florida naar een stad in West Texas en die omcirkeld. Toen begreep ze wat haar vader had gepland: dit was de stad die een curator zocht voor het museum. Ze sloot haar ogen en kon hem bijna horen zeggen: *Dat zou zomaar de juiste plek voor je kunnen zijn, Angie. Je bent altijd al dol geweest op de geschiedenis van Texas. Dat lijkt de perfecte plek om opnieuw te beginnen.*

Ze nam de kaart mee en reed naar de begraafplaats. Op het graf van haar vader lagen nog steeds heel veel bloemen.

Kon ze nog maar een keer met hem praten... Kon hij maar vertellen waarom hij die dingen had gezegd en op dat briefje had geschreven... Kon hij haar nog maar een keer vasthouden zodat ze zich veilig zou voelen...

Maar het was stil om haar heen. Daardoor voelde ze zich meer

alleen dan ze zich ooit eerder had gevoeld. Een verlegen meisje, enig kind, een eenling die graag alleen werkte. En nu was ze volkomen en waarschijnlijk voor altijd alleen.

Ze keek neer op het graf van haar vader. ‘Welterusten, lieverd. Mogen de engelen over je waken. Vaarwel, papa.’

Angela liep weg en besepte dat ze nooit zou terugkeren naar deze tuin vol stenen en stervende bloemen. Haar vader was niet hier. Hij was nu bij haar moeder.

De zon stond al laag aan de hemel toen ze eindelijk terugreed naar het kleine huis van haar ouders aan het water. Alle lampen brandden en heel even dacht ze dat haar vader thuis was.

Ze liep langzaam naar de voordeur. Misschien was haar tante teruggekomen?

Glas knarste onder haar schoenen. Het raampje in de voordeur was ingeslagen.

Haar hartslag versnelde. Ze pakte haar telefoon, belde 911, liep terug naar haar auto, stapte in en deed de portieren op slot. Ze bleef zitten tot de politie kwam.

De agenten doorzochten elk vertrek. De laden waren open en de inhoud lag verspreid over de vloer. Kasten waren helemaal leeggehaald, op de vloer lag kapot servies. Uiteindelijk bleek dat niets was meegenomen, zelfs het contante geld in het badkamerkastje en haar laptop niet. De agenten zeiden dat het waarschijnlijk gewoon kinderen waren geweest, maar Angela wist dat er meer achter zat.

Ze deed het huis op slot en probeerde zich voldoende te ontspannen om te kunnen slapen, maar de woorden op het briefje en de gebeurtenissen van de afgelopen dagen bleven door haar hoofd spoken. Haar vaders kantoor dat vernield was. De inbraak in haar huis, zo kort nadat haar vader was overvallen, dat kon

geen toeval zijn. Om de een of andere reden had haar vader in gevaar verkeerd.

Toen wist Angela wat ze moest doen. Ze moest ervandoor.

De volgende ochtend reed ze al vroeg naar de bank. Ze haalde haar rekening leeg, kocht plastic dozen en voer voor de kat. Rond middernacht had ze alles ingepakt: de quilts van haar moeder, het visgerei van haar vader, de pannen van haar oma, en Doc Holliday, de ontzettend lelijke kat.

Ren, vlucht, verdwijn. De woorden bleven ritmisch door haar hoofd gaan.

Ze had nog altijd veel meer vragen dan antwoorden, maar de inbraak had haar ervan overtuigd dat haar vader gelijk had: er was iets mis. Misschien was haar fantasie op hol geslagen en dacht ze daardoor dat haar vader niet gewoon was overleden aan een hartaanval door een willekeurige overval. Maar eigenlijk wist ze diep vanbinnen dat ze in gevaar verkeerde en dus in actie moest komen.

Met de vacaturetekst van een baan in een klein museum in Texas in de zak van haar zwarte regenjas en met vijftigduizend dollar in contanten op zak, verliet Angela Harold het huis dat ze altijd als haar thuis had beschouwd.

Het werd tijd om haar vaders advies op te volgen: ze zou verdwijnen.

Hoofdstuk 1

Crossroads, Texas
Oktober

Angela

Verdord onkruid streek langs Angela Harolds blote benen. Ze liep over het verwaarloosde stuk land achter het Ransom Canyon Museum, aan de rand van Crossroads, Texas. Grijs wolken dreven snel voorbij. De harde wind leek haar terug te willen duwen naar de oostkust. Ze dacht dat eventuele regen eerder naar Oklahoma zou worden geblazen dan naar Texas. Maar het weer was niet belangrijk. Ze had het gered! Ze had precies gedaan wat haar vader had gezegd dat ze moest doen: ze was verdwenen.

Angela had willen pauzeren om zich op te frissen voordat ze het museum voor de eerste keer zou zien, maar ze kon niet wachten. Dus verkende ze in korte broek, tanktop en sandalen het land achter het dichtgespijkerde gebouw.

Vijf dagen geleden had ze telefonisch gesproken met Staten Kirkland, de voorzitter van het bestuur. Hij had erg enthousiast geklonken en verteld dat ze het museum moesten sluiten na het vertrek van de vorige curator en dat zij de afgelopen zes maanden de enige was geweest die op de vacature had gereageerd. Kirkland had haar meteen de baan aangeboden met een

proeftijd van drie maanden, maar alleen als ze één vraag kon beantwoorden. Angela had gedacht dat die vraag over haar ervaring of haar opleiding zou gaan, maar die ging zuiver en alleen over de geschiedenis van Texas.

‘Wat of wie was de Gele Roos van Texas?’ had de man met zijn nasale stem gevraagd.

Ze had gelachen. ‘De vrouw die Santa Anna onderhield voorafgaand aan de Slag bij San Jacinto. Het gevecht waardoor Texas onafhankelijk werd.’ Ze had dat verhaal, dat vaak niet in geschiedenisboeken werd opgenomen, altijd prachtig gevonden.

‘We zien u graag binnenkort verschijnen, mevrouw Jones.’ Hij verbrak de verbinding voordat ze hem kon vertellen dat haar achternaam niet Jones was.

In een vlaag van paranoia had ze onder een valse naam een laptop en een telefoon gekocht. Bij haar sollicitatie had ze die naam opnieuw gebruikt, omdat ze ervan uitging dat ze gewoon een van de honderden sollicitanten was. Dus als hij haar essays of referenties wilde controleren, moest ze een nieuwe leugen verzinnen. Dat zou gemakkelijker zijn dan een man zoeken die Jones heette, met hem trouwen en hem meeslepen naar Texas.

Angela had al honderdvijftig kilometer gereden toen ze besloot tegen Kirkland te zeggen dat ze de naam Jones had gebruikt omdat ze op het punt stond te trouwen, maar dat de man haar voor het altaar had laten stikken. Kirkland zou medelijden met haar hebben, maar dat was beter dan haar denkbeeldige echtgenoot vermoorden.

Ze zou het maandag allemaal rechtbreien en zou haar verhaal van tevoren zelfs oefenen.

Maandag zou ze een mantelpakje aantrekken en de baan van curator met een proeftijd van drie maanden accepteren. Vandaag wilde ze de plek alleen maar verkennen. Ze had dagen in

de auto gezeten, dus moest ze echt even haar benen strekken en schone lucht inademen. Ze droomde er al jaren van om naar het wilde landschap van Texas te gaan, omdat ze zich daar ongetemd, open en vrij kon voelen. Iets wat ze nooit eerder had ervaren, maar nu dus wel van plan was. Voor het eerst in haar leven had ze de vrijheid om haar eigen toekomst vorm te geven.

Het terrein achter het museum was ongerept, precies zoals het honderdvijftig jaar geleden moest zijn geweest toen de kolonisten naar dit noordelijke deel van Texas kwamen.

Vanaf de dag dat ze had gelezen dat hier een vacature was voor een curator had Angela zoveel mogelijk informatie over Texas verzameld. De geschiedenis was interessant, maar de mensen die dit grensstadje hadden gesticht fascineerden haar. Ze waren hartelijk, koppig, onafhankelijk en eerlijk. Allemaal dingen die zij nooit was geweest. De eerste kolonisten waren ook gedesillusioneerd, wanhopig en verloren geweest, maar ze waren er toch op de een of andere manier in geslaagd om samen te werken om niet alleen ranches en een stadje te bouwen, maar een toekomst.

Nu moest zij hetzelfde doen, zonder de hulp van familieleden of vrienden.

Ze wist niet of ze hier wel hoorde. Ze viel flauw als ze bloed zag en zwichtte bij het eerste blijk van een meningsverschil. Dan bleef eerlijk zijn dus over, maar ze wilde niet eens denken aan hoe oneerlijk ze was. Ze had gelogen om de baan van curator van dit gesloten museum te krijgen.

Ze stond vlak bij de rand van een canyon met een steile, dertig meter hoge wand en liet haar gezicht warmen door de stralen van de ondergaande zon. Alles aan haar moest veranderen. Ze moest helemaal opnieuw beginnen.

Onderweg, ergens tussen Florida en hier, had ze besloten dat de dood van haar vader geen ongeluk was geweest. Misschien

had hij iets geweten over het bedrijf of over zijn broer. Misschien had hij iets opgevangen over mogelijke problemen. Waarom zou hij haar anders hebben gezegd dat ze ervandoor moest gaan? Als ze niet in gevaar verkeerde, waarom was het dan zo belangrijk dat ze verdween? Misschien had hij er samen met haar vandoor willen gaan, maar had de tijd hem ingehaald. Hij had voor haar voorzorgsmaatregelen getroffen, geld op haar rekening gestort en zelfs gesuggereerd dat ze niemand iets moest vertellen over deze baan in Texas.

De oude caravan die hij had gekocht en in de garage had verborgen paste ook in dat plan. Een maand geleden had hij een trekhaak op haar auto laten monteren. Ze had gezegd dat ze niet van plan was om met een caravan te gaan rijden. Hij zei toen dat hij, als hij die caravan ooit nodig had, hem niet achter de bedrijfsauto wilde hangen. Maar nu was zij dus degene die de caravan nodig had. Ze had gedaan wat hij haar in dat briefje had opgedragen en nu moest ze ervoor zorgen dat ze hier in Texas niet opviel.

Het curatorschap voor dit museum op zich nemen was de eerste stap. Ze was deze keer geen assistent-curator, maar de baas. En deze keer was er geen tante die kritiek had op alles wat ze deed.

Angela glimlachte. Haar tante was ongetwijfeld al naar het strandhuis geweest om met haar in gesprek te gaan. Het was immers alweer een week geleden. Ze zou de sleutel in de brievenbus vinden. Geen briefje. Geen nieuw adres. Geen vrienden die iets wisten. Alle post die iets te maken had met haar leven op Anna Maria Island zou worden vernietigd.

Angela had zelfs haar mobiele telefoonabonnement opgezegd en haar telefoon van de Bradenton Bridge gegooid toen ze daar overheen reed naar het vasteland.